

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 1013200245
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1013200245.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu: PRVÁ SLOVENSKO-ČESKÁ, s. r. o., so sídlom Škultétyho 16, Bratislava, IČO: 36 728 845, zastúpená: JUDr. Dušan Daňový, advokát, so sídlom Námestie M. Benku 15, Bratislava, proti žalovanej: Mestská časť Bratislava - Čunovo, so sídlom Hraničiarska 144, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 1192/2012 zo dňa 07.12.2012, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 32/2013-223 zo dňa 29. mája 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 32/2013-223 zo dňa 29. mája 2018 z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh konania vo veci pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S 32/2013-223 zo dňa 29. mája 2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej - oznámenia obce, ktorým nevyhovela žiadosti žalobcu o vydanie oznámenia podľa ust. § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z. Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška). O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

2. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žiadateľ PRVÁ SLOVENSKO-ČESKÁ, s. r. o. ako kupujúca a Podielnícké družstvo Dunaj so sídlom Bratislava - Rusovce ako predávajúci, uzavreli

kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k stavbe maštal', postavenej na parcele č. XXX/XX v katastrálnom území E.. Vlastnícke právo k stavbe v čase podpisu zmluvy a ani v súčasnosti nie je evidované na liste vlastníctva. Dňa 08.03.2012 kupujúci spolu s predávajúcim na základe kúpnej zmluvy podali návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti Správe katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, ktorá vkladové konanie od tohto dátumu evidovala pod č. k. V-5059/12. Konanie o návrhu na vklad bolo rozhodnutím Správy katastra zo dňa 04.04.2012 prerušené, nakoľko v podaní boli zistené nedostatky, ktoré bolo treba odstrániť, aby bolo možné povoliť vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Konkrétne k návrhu na vklad neboli doručené listiny potvrdzujúce vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom prevodu a ktorá nebola evidovaná v operáte katastra nehnuteľností. Správa katastra vyzvala účastníkov konania na odstránenie uvedených nedostatkov pod hrozbou zastavenia katastrálneho konania. Nakoľko sa jedná o stavbu postavenú pred rokom 1976, ku ktorej doposiaľ nebolo evidované vlastnícke právo v katastri nehnuteľnosti navrhovateľ - PRVÁ SLOVENSKO-ČESKÁ, s. r. o. sa rozhodol výzvou katastra splniť preukázaním vlastníckeho práva oznámením obce podľa § 31 ods. 1 vyhlášky ku katastrálnemu zákonu. Za účelom preukázania vlastníckeho práva predávajúceho žalobca požiadal Mestskú časť Bratislava - Čunovo o vydanie oznámenia podľa uvedeného ustanovenia vyhlášky žiadosťou o vydanie oznámenia zo dňa 06.11.2012. Žalobca v žiadosti požiadal mestskú časť, aby oznámila priamo príslušnej správe katastra alebo písomne na adresu advokátskej kancelárie jeho právneho zástupcu údaje týkajúce sa stavby a to, kedy bola stavba postavená, či bolo stavbe pridelené súpisné číslo a ak áno, aké súpisné číslo jej bolo pridelené, kto bol stavebníkom stavby. K žiadosti žalobca pripojil čestné vyhlásenie zo dňa 18.04.2012 Podielníckeho družstva Dunaj, ktoré vyhlásilo, že stavba bola postavená jeho právnym predchodcom pred rokom 1976 a že výlučným vlastníkom bolo podielnícke družstvo Dunaj, oznámenie zo dňa 03.05.2012 - platba dane z nehnuteľnosti za stavbu, ktorým PD Dunaj potvrdilo, že za predmetnú stavbu v rokoch 2007 a 2008 platilo daň z nehnuteľnosti. Mestská časť Bratislava - Čunovo vydala dňa 07.12.2012 č. k. 1192/2012 rozhodnutie o nevydaní požadovaného oznámenia, nakoľko nevie a nemá vedomosť o čase, kedy bola stavba postavená, čestné prehlásenie len potvrdzuje, že to bolo pred rokom 1976, no ani tento fakt nijakým preukázateľným dôkazom nepotvrdzuje a nevie ani kým bola postavená.

3. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 O.s.p.) na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a preto prvý krát vo veci rozhodol tak, že konanie zastavil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu súdu podal žalobca odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 7Sžo/105/2015-134 zo dňa 29.09.2016 preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zmenu, a preto uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd posúdil právnu otázku, či list žalovaného zo dňa 07.12.2012 č. 1192/2012 podlieha súdnemu prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a dospel k záveru, že uvedený list ako administratívny akt podľa § 3 ods. 7 Správneho poriadku vydaný na základe žiadosti žalobcu súdnemu prieskumu podlieha, pretože žalobca mal priamy záujem na vydaní oznámenia podľa § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., a preto odpoveď žalovanej zo dňa 07.12.2012 č. k. 1192/2012 treba považovať za ďalšie rozhodnutie v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté.

5. Krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho preskúmal poukazom na ust. § 491 ods. 1 Správneho súdneho poriadku podľa tretej hlavy prvej časti Správneho súdneho poriadku, v intenciách ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) citujúc právnu úpravu § 104 ods. 1, 2 tohto zákona a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) citujúc právnu úpravu ustanovenú v právnych normách § 4, § 5 ods. 1, 2, § 28 ods. 2, § 20 ods. 1 písm. a), § 46 a Vyhlášky č. 461/2009 Z. z. Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva

zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, citujúcu právnu úpravu § 31 ods. 1 uvedeného právneho predpisu. Taktiež citoval ust. § 117, § 103, § 104 ods. 1, 2 zák. č. 50/1976 Zb. v znení zákona č. 416/2001, § 29 ods. 1 písm. a) Vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, § 2c ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 4, § 6 ods. 1 Vyhlášky č. 31/2003 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o označovaní ulíc a iných verejných priestranstiev a o číslovaní stavieb, § 9 ods. 1 zákona č. 130/1970 Zb. o územnom členení Slovenskej socialistickej republiky platného od 1.1.1971 do 18.12.1990, § 9 ods. 1, 2, § 11, zákona č. 517/1990 Zb. o územnom a správnom členení Slovenskej republiky, § 12 ods. 1, § 15 ods. 2, § 15 ods. 3, § 15 ods. 4, Vyhlášky č. 93/1970 Zb. o určovaní názvov obcí a ich častí, ulíc a iných verejných priestranstiev a o číslovaní budov a čl. 67 Ústavy Slovenskej republiky.

6. Podľa názoru krajského súdu Oznámenie žalovanej č. 1192/2012 zo dňa 7.12.2012 o nevydaní oznámenia o súpisnom čísle k stavbe maštale na pozemku parcela č. XXX/XX v katastrálnom území E., vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ku ktorému nemá žalobca právny vzťah, je oznámením vydaným v súlade s právnymi predpismi. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovanej, že k stavbe maštale na pozemku parcela č. XXX/XX v katastrálnom území E., vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ku ktorému nemá žalobca právny vzťah, nemal preukázané, že na ňu bolo pred, ani po 1. októbri 1976 vydané kolaudačné rozhodnutie, ani užívacie povolenie, ani kedy bola postavená, ani kto bol jej stavebníkom, podľa jej evidencie k stavbe nebolo pridelené ani súpisné číslo, preto keďže týmito údajmi nedisponovala, nemohla ich ani žalobcovi oznámiť, t. j. nemohla potvrdiť neexistujúce právne skutočnosti.

7. Krajský súd konštatoval, že žalobca, ktorý sa nestal vlastníkom stavby nachádzajúcej sa na pozemku parcela č. XXX/XX v katastrálnom území E., vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, sa domáhal s odvolaním sa na § 31 ods. 1 vykonávacej vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ku katastrálnemu zákonu o vydanie oznámenia údajov o práve k stavbe maštale, ktorú sa pokúsil získať do vlastníctva na základe kúpnej zmluvy uzavretej s predávajúcim, ktorý nepreukázal vlastnícke právo k stavbe zápisom v liste vlastníctva, ani inou verejnou listinou ani inou listinou, ktoré by potvrdzovali jeho vlastnícke právo. Správa katastra hlavného mesta SR Bratislavy preto návrh na vklad tejto nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností nepovolila a ako vyhlásil žalobca na pojednávaní, tento návrh zamietla. Tým potvrdila, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca sa pred podaním žaloby najprv bezvýsledne pokúšal o určenie súpisného čísla podľa § 2c zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Žalovaný jeho žiadosť zo dňa 9.2.2009 zamietol pre nesplnenie podmienok na určenie súpisného čísla (nepreukázanie stavebného povolenia, kolaudačného rozhodnutia, resp. užívacieho povolenia a nepreukázanie vlastníckeho alebo iného práva k stavebnému pozemku (rozhodnutie č. 795/2010). K žiadosti o vydanie oznámenia o údajoch o práve k stavbe doručenej žalovanému žalobca predložil čestné vyhlásenie Podielníckeho družstva Dunaj, vyhlásenie predávajúceho, v ktorom tento vyhlásil, že stavba - maštal' bez súpisného čísla bola postavená právnym predchodcom (bez jeho identifikácie) a boli dané do užívania pred rokom 1976 (bez bližšieho určenia roku dokončenia.) Podielnícke družstvo Dunaj v čestnom vyhlásení nepotvrdilo, že stavba bola povolená ani že bola skolaudovaná.

8. Krajský súd mal z ustanovenia § 31 vyhlášky č. 461/2009 Z. z. za to, že zákonnou podmienkou pre zápis stavby do operátu katastra je, aby stavba mala vydané kolaudačné alebo užívacie povolenie. Z dikcie vyhlášky vyplýva, že zásadnou podmienkou pre vydanie oznámenia obce o stavbe, aby mohla byť zapísaná do operátu katastra je, aby stavba bola legálne povolená a riadne skolaudovaná. Účelom odstraňovania chýb v katastri nehnuteľností nie je legalizovanie nepovolených stavieb, ani nahrádzanie neexistujúcich listín, ktoré majú preukázať vlastnícke právo žiadateľovi, vydaním nepodloženého oznámenia obce.

9. Krajský súd poukázal na to, že žalovaná ako obec, štát ako jeho právny predchodca zastúpený národnými výbormi, má len zákonnú povinnosť viesť evidenciu vydaných súpisných čísiel. Žalovaný

správny orgán nemá zákonnú povinnosť sledovať ani viesť evidenciu o tom, kedy bola stavba postavená, ani kto bol jej stavebníkom. Túto povinnosť má podľa stavebného zákona vlastník stavby, ktorý je povinný pri zmene vlastníctva odovzdať dokumentáciu skutočného realizovania novému vlastníkovi. Žalovaný správny orgán pri vybavovaní žiadosti žalobcu nemal v evidencii vydaných súpisných čísiel evidované na predmetnú stavbu maštale súpisné číslo, nemohol potvrdiť, aké súpisné číslo bolo tejto stavbe pridelené. Rovnako nemal doklady preukazujúce, že na túto stavbu bolo pred 1.10.1976 vydané právoplatné kolaudačné ani užívacie povolenie, ani doklady o tom, kedy bola stavba postavená, a kto bol jej stavebníkom, preto nemohol vydať požadované oznámenie. Doklady preukazujúce existenciu týchto skutočností mu nepredložil ani žalobca v žiadosti.

10. Krajský súd citujúc čl. 67 Ústavy SR konštatoval, že žalovanému ako obci možno ukladať povinnosti len zákonom. Vyhláška nie je zákonná norma, na základe ktorej možno ukladať žalovanému v postavení obce povinnosť, ktorá nevyplýva zo zákona. Od žalovaného sa preto nemožno s odvolaním sa na vyhlášku domáhať plnenia povinnosti oznamovať stavebníka stavby postavenej pred 1.10.1996 (zrejme mal na mysli rok 1976 poznámka kasačného súdu), ani rok jej dokončenia. Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

11. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby kasačný súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec alternatívne vrátil krajskému súdu alebo postúpil žalovanému, aby vo veci konal a rozhodol.

12. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodoval v nesprávnom obsadení senátu, nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu.

13. Žalobca úvodom svojej kasačnej sťažnosti zhrnul priebeh doterajšieho konania. Poukázal na to, že na zabezpečenie účelu vyhlášky ku katastrálnemu zákonu nie je v danom prípade rozhodujúce len právne vymedzenie predmetných podmienok, za ktorých tak žalovaný má povinnosť konať. Za podstatné považoval, aby žalovaný ako jediný orgán štátnej správy, ktorý môže v danej veci konať využil zákonom stanovené právomoci a dosiahol súlad medzi stavom faktickým a právnym. Mal za to, že v danej veci došlo k naplneniu zákonom stanovených podmienok pre vydanie oznámenia a teda žalovaný mal v danej veci v správnom konaní postupovať tak, aby výsledkom postupu správneho orgánu bolo v konečnom dôsledku vydanie súpisného čísla. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že rozhodovať v obdobných prípadoch rovnako je premietnutím základného princípu právneho štátu. Žalobca ďalej uviedol, že nevedomosť žalovaného kedy a kým bola stavba postavená je v rozpore s listinnými dôkazmi získanými z archívu a doloženými do spisu, z ktorých nesporne vyplýva, kedy boli jednotlivé stavby býv. JRD Čunovo realizované a kým a kto vydával stavebné povolenie. Z uvedeného pre žalobcu vyplynulo, že vlastnícke právo právneho predchodcu PD DUNAJ je nesporné a nespochybniteľné rovnako ako vlastnícke právo žalobcu, ktorý nadobudol vlastnícke právo titulom kúpy, čo nebolo nikým spochybnené a v konaní o odstránení stavby žalobcu stavebný úrad jednoznačne označuje ako vlastníka.

14. Žalobca ďalej namietal, že v zložení senátu JUDr. Filovej dochádzalo k zmenám v zložení, najmä po vrátení veci z najvyššieho súdu, keď na pojednávaníach konaných dňa 22.5.2018 bol členom senátu Mgr. Marián Degma a dňa 29.5.2018 bola členkou senátu JUDr. Eva Fulcová, čo žalobca považuje za rozporné s právom občana, ktoré garantuje čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

15. Za ďalší sťažnostný dôvod označil žalobca nesúhlas s konštatovaním krajského súdu vyplývajúcim z

odôvodnenia rozhodnutia, že nebolo preukázané, že stavba - maštaľ, mala vydané súpisné číslo a že bola postavená pred r. 1976, teda že žalobca nemá ku predmetnej nehnuteľnosti žiadny právny vzťah. Poukázal na to, že z rozsiahlej listinnej dokumentácie získanej zo Štátneho archívu MV SR, doloženej žalobcom do spisu v priebehu konania vyplýva, že rozhodnutia o povolení stavby vydával Odbor pre výstavbu rady ONV v Bratislave postupne od roku 1956 s označením JRD Čunovo. Všetky nehnuteľnosti, ktoré žalobca od PD DUNAJ kúpil sú zapísané v katastri nehnuteľností a majú pridelené súpisné číslo, okrem spornej maštale. Z rozhodnutia bývalého ONV Bratislava zn. Výst. 13476/1968 vyplýva, že stavba maštale na ustajnenie mladého dobytku sa začalo okolo roku 1955 až do roku 1968.

16. Záverom žalobca uviedol, že krajský súd mal po vrátení veci splnené všetky formálne, ako aj materiálne podmienky na postup podľa ust. § 250 ods. 1 S.s.p., a preto podľa jeho názoru mal žalovanému uložiť povinnosť v určenej lehote konať a rozhodnúť.

III.

Vyjadrenie žalovaného správneho orgánu ku kasačnej sťažnosti žalobcu

17. Žalovaný správny orgán sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 5.11.2018. Kasačnú sťažnosť žalobcu považoval za nedôvodnú, nakoľko podľa jeho názoru nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, neobsahuje vecné argumenty, ktoré by preukazovali porušenie zákonných povinností krajským súdom. Navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť v zmysle ust. § 461 S.s.p. zamietol. Uviedol, že žalobca v kasačnej sťažnosti nekonkretizoval dôvody jeho sťažnosti a zároveň sa domáhal, aby kasačný súd zameral, tak ako všeobecný súd, svoju pozornosť na zisťovanie skutkového stavu (tzv. nachádzacie konanie) a nie na preskúmanie napadnutého opatrenia žalovanej, ktoré vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol jej podkladom v čase jeho vydávania. Upriamil pozornosť tiež na to, že správny súd nie je súdom skutkovým.

IV.

Konanie na kasačnom súde

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

19. Predmetom prieskumného konania kasačného súdu bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/32/2013-223 zo dňa 29.5.2018, ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú.

20. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

21. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie - Oznámenie žalovaného č. 1192/2012 zo dňa 7.12.2012, ktorým nevydal oznámenie podľa ust. § 31 ods. 1 Výhlášky č. 461/2009 Z. z. ohľadom stavby - maštale, nachádzajúcej sa v k. ú. E. v areáli hospodárskeho dvora ležiacej na parc. č. XXX/XX, zapísanej v reg. „C“ katastra nehnuteľností o výmere 1,908m² druh pozemku zastavané plochy a nádvoria.

22. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

23. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy prvej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

24. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia - oznámenia, žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami správneho súdnictva, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy citovanej v napadnutom rozhodnutí a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, náležite odôvodnil.

25. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

26. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

27. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v

rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

28. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

29. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

30. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd uvádza: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

31. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameral svoju pozornosť zásadným námietkam sťažovateľa - žalobcu, ktorými namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Žalobca za podstatné považoval, aby žalovaný ako jediný orgán štátnej správy, ktorý môže v danej veci konať, využil zákonom stanovené právomoci a dosiahol súlad medzi stavom faktickým a právnym, majúc za to, že v danej veci došlo k naplneniu zákonom stanovených podmienok pre vydanie oznámenia a teda žalovaný mal v danej veci v správnom konaní postupovať tak, aby výsledkom postupu správneho orgánu bolo v konečnom dôsledku

vydanie súpisného čísla. Tvrdil, že nevedomosť žalovaného kedy a kým bola stavba postavená je v rozpore s listinnými dôkazmi získanými z archívu a doloženými do spisu, z ktorých nesporne vyplýva, kedy boli jednotlivé stavby býv. JRD Čunovo realizované a kým a kto vydával stavebné povolenie, z čoho je nesporné vlastnícke právo právneho predchodcu PD DUNAJ a následne vlastnícke právo žalobcu, ktorý nadobudol vlastnícke právo titulom kúpy.

32. Podľa ust. § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z. údaje o práve k stavbe, ku ktorej kolaudačné rozhodnutie alebo užívacie povolenie nadobudlo právoplatnosť do 1. októbra 1976, sa do operátu katastra zapisujú na základe oznámenia obce, kedy bola stavba postavená, aké jej bolo pridelené súpisné číslo a kto bol jej stavebníkom.

33. Kasačný súd rovnako ako krajský súd zastáva názor, že v citovanej právnej norme zákonodarca prejavil svoju vôľu tak, že zákonnou podmienkou pre zápis stavby do operátu katastra na základe oznámenia obce v zmysle uvedenej právnej úpravy je, aby posudzovaná stavba mala vydané kolaudačné alebo užívacie povolenie. Nepochybne účelom tejto právnej úpravy bolo zosúladienie skutkového a právneho stavu, avšak za predpokladu splnenia zákonných podmienok. Oznámenie obce podľa citovanej právnej úpravy treba považovať za zjednodušenú formu správneho aktu realizovaného na základe právneho poriadku, vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, ktorým obec deklaruje jej známe skutočnosti a na podklade ktorého dochádza k zápisu údajov o práve k stavbe do katastra. Miestny úrad mestskej časti Čunovo vo svojom liste, ktorým nevyhovel žiadosti o vydanie oznámenia uviedol, že nemá k dispozícii akékoľvek listinné dôkazy, že stavba maštale bola postavená pred rokom 1976 a preukázateľne nevie ani kým bola postavená, okrem tých, ktoré žalobca priložil k svojej žiadosti, ktoré uvedené skutočnosti nepreukazujú. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že nevedomosť mestskej časti Čunovo je v rozpore s listinnými dokladmi získanými z archívu a doloženými do spisu, z ktorých podľa názoru žalobcu nesporne vyplýva, kedy boli jednotlivé stavby býv. JRD Čunovo realizované a kým a kto vydával stavebné povolenie. Vlastnícke právo právneho predchodcu PD DUNAJ je preto nesporné a nespochybniteľné rovnako ako vlastnícke právo žalobcu, ktorý nadobudol vlastnícke právo titulom kúpy, čo nebolo nikým spochybnené. Z obsahu spisu kasačný súd zistil, že žalobca založil dňa 28.2.2018 do súdneho spisu návrh na doplnenie dokazovania podľa ust. § 121 S.s.p. a predložil krajskému súdu listinné dôkazy získané zo Štátneho archívu v Bratislave, pracovisko Modra, ktorými chcel preukázať, že nehnuteľnosť nachádzajúca sa v kat. úz. E. bola postavená bývalým JRD pred rokom 1976. V tejto súvislosti v prvom rade kasačný súd zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým a pri preskúmaní rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový a právny stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia. Dokazovanie je v správnom súdnictve zamerané na overovanie skutkového stavu, z ktorého vychádza správne rozhodnutie a nie na jeho zisťovanie. Z uvedených dôvodov ak žalovaný správny orgán v čase vydania oznámenia uvedenými listinami nedisponoval (žalobca k samotnej žiadosti priložil iba čestné vyhlásenie zo dňa 18.4.2012 a oznámenie zo dňa 3.5.2012), nebolo možné žiadosti žalobcu o vydanie oznámenia vyhovieť. Vzhľadom k uvedenému krajský súd správne vyhodnotil tieto dôkazy ako právne bezvýznamné, s ktorým postupom sa stotožnil i kasačný súd.

34. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s konštatáciou krajského súdu, že nemá k predmetnej nehnuteľnosti žiadny právny vzťah, pričom poukázal na to, že z rozsiahlej listinnej dokumentácie získanej zo Štátneho archívu MV SR, doloženej žalobcom do spisu v priebehu konania vyplýva, že rozhodnutia o povolení stavby vydával Odbor pre výstavbu rady ONV v Bratislave postupne od roku 1956 s označením JRD Čunovo, kasačný súd sa s argumentáciou žalobcu nemohol stotožniť. Kasačný súd k uvedenému konštatuje. Preukazovanie vlastníckeho práva k predmetnej stavbe - maštale, nie je pre preskúmovacie konanie v danej veci právne významné, a to z dôvodu, že oznámením obce podľa ust. § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z. sa iba deklaruje určitý právny stav vo vzťahu k stavbe, ktorý tu bol. Do katastra nehnuteľností sa zapisujú údaje k stavbe, čo nemožno stotožniť s konaním o návrhu na vklad do katastra, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti. Tým však nie je dotknuté právo žalobcu domáhať sa určenia vlastníctva v občiansko-právnom konaní.

35. Vo vzťahu k ďalšej kasačnej námietke žalobcu, ktorou namietal nesprávne obsadenie senátu v rozpore s garanciou vyplývajúcou z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, kasačný súd konštatuje. V zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce súdu na konanie a rozhodovanie v senáte. Z právnej úpravy ust. § 50 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyplýva, že rozvrh práce súdu obsahuje určenie senátov, zloženie senátov, určenie spôsobu zastupovania senátov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonať jednotlivé úkony. Žalobca najmä namietal, že na pojednávaní dňa 22.5.2018 bol členom senátu Mgr. Marián Degma a dňa 29.5.2018 bola členkou senátu JUDr. Eva Fulcová, čo považuje za rozporné s právom občana nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Z predloženého spisu krajského súdu kasačný súd zistil, že predmetná vec bola podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave pridelená na konanie a rozhodnutie senátu 5S. Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na príslušný kalendárny rok 2018 bol ako zastupujúci senát senátu 5S určený senát 6S, čo bol senát Mgr. Mariána Degmu, všeobecné zásady rozvrhu práce bližšie vzájomné zastupovanie neupravujú. Z uvedeného teda vyplynulo, že účasť zastupujúceho člena senátu Mgr. Degmu na pojednávaní dňa 22.5.2018 bola v súlade s rozvrhom práce súdu zákonná, a preto nemožno súhlasiť s kasačnou námietkou žalobcu.

36. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd mal po vrátení veci splnené všetky formálne, ako aj materiálne podmienky na postup podľa ust. § 250 ods. 1 S.s.p. K uvedenému kasačný súd konštatuje. Krajský súd je viazaný obsahom žaloby, a preto keď sa žalobca, ktorý má dispozičné právo s návrhom, rozhodne pri podaní žaloby pre určitý typ konania v rámci správneho súdnictva, nemôže ani očakávať rozhodnutie typické pre iný druh konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa ust. §§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poplatku podľa druhej hlavy piatej časti (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) a nie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti O.s.p., čo je premietnuté do štvrtej časti prvej hlavy správneho súdneho poriadku. (ust. §§ 242 a nasl. S.s.p.).

37. Z uvedených dôvodov najvyšší súd zhodne ako správny súd dospel k záveru, že rozhodnutie - oznámenie, žalovaného správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom, a preto pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol podľa § 190 S.s.p., rozhodol vecne správne a v súlade so zákonom.

38. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, poukazom na právne závery uvedené vyššie, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ktorými žalobca namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom mu ako účastníkovi konania znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. a napadnutým rozsudkom krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., považoval za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Z uvedených dôvodov kasačný súd nemohol vyhovieť kasačnej sťažnosti žalobcu, a preto podľa § 461 SSP jeho kasačnú sťažnosť podanú proti napadnutému rozsudku krajského súdu zamietol.

39. Záverom kasačný súd upriamuje pozornosť žalobcu na to, že rozhodnutím žalovaného, ako aj rozhodnutiami súdov v tomto konaní nie je dotknuté jeho právo domáhať sa v občiansko - právnom konaní pred civilným súdom ochrany jeho vlastníckych práv.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Žalobcovi z dôvodu, že v tomto konaní nemal úspech nemal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému z dôvodu, že nebola splnená

podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 veta druhá S.s.p).

41. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.